

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14.

Den 15. April 1897.

46de Aargang.

Frafaldet.

II.

Vader os fra Reformatorerne's Standpunkt fra det 16. Aarhundrede og Protestanternes i Almindelighed betragte nogle af Skriftens Forudsigelser om det store Frasald fra den oprindelige Tro og de oprindelige Skikke, der, som vi have set, har fundet Sted. Paulus forudsiger Frasaldet i flere af sine Breve; saaledes skriver han for Eksempel til Thesalonikerne:

„At I ikke snarligen lade Eder forvilbe i Sindet eller forsærde, hverken ved nogen Mand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden. Vader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; thi først maa jo Frasaldet komme og det Syndens Menneske aabenbares, Fordærvelsens Søn, han, som modfatter og ophøjer sig over Alt, hvad der kaldes Gud eller Gudsbjerkelse, saa at han sætter sig i Guds Tempel, som en Gud, og udgiver sig for at være Gud". (2. Thes. 2, 2.—4.)

Denne Profeti udlægge Protestanterne som en nøjagtig Betegnelse af den romerske Kirke, der i Virkeligheden

ophøjer sig selv og gjør endogaa Krav paa Ufejlbarehed „og taler store Ord imod den Højeste". Pavens er til Tider bleven tilbødt og nyder altid religiøs Agtelse, medens han sidder ophøjet paa Jordens prægtige Palads, St. Peters i Rom. Følgende Adresse til Pavens findes i Bickersteth's Bible-Commentator: „Mest hellige og velsignede Fader, Kirkens Hoved, Verdens Regent, hvem Himmeriges Riges Røgler ere anbetroede, hvem Helvedes Porte frygte og hele Verden stænkter Erbødighed, hvem Englene ære, vi agte og tilbede Dig og overgibe os selv og Alt, hvad vi eje, til Din faderlige Omsorg og mere end guddommelige Anordning".

Apostlen viser selv, hvorpaa denne mærkværdige Profeti passer. Han siger: „Men Anden siger klarlig, at i de sidste Tider skulle Mogle affalde fra Troen og hænge ved forføreriske Mander og Djævels Lærdomme, ved deres Hyleri, som tale Løgn, brændmærkede i deres egen Samvittighed, som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad, som Gud har skabt, at annammes med Taksigelse af dem, som tro og have

erkjendt Sandheden". (1. Tim. 4, 1.—3.).

Den ugifte Stand af de katolske Gejstlige og Nonner (hvem det er forbudt at gifte sig) og de mangfoldige Faster, som den Kirke holde, passe bogstaveligt paa Profetien, medens deres Helgendyrkelse svarer til Udtrykket: „Djævels Værdomme“; thi „Djæve“ eller „Dæmoner“ var et Navn, hvormed de græske Skribenter betegnede dem, som bleve kanoniserede eller gjorde til Helgener efter Døden. Paulus siger endvidere:

„Thi Uretfærdighedens Hemmelighed ytrer sig allerede krafteligen (Frafaldet er allerede begyndt), alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort, og da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Ande og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses herlige Aabenbarelse“. (2. Thes. 2, 7. 8.)

Den Magt, som hindrede de Hellige, var den romerske. Denne Magt skulde borttages, og naar den blev borttaget, skulde der fremkomme en uretfærdig Magt, som skulde vedblive, indtil Herren vilde tilintetgjøre den, og Begivenhederne bevise tilfulde, at denne Magt er den romerske Kirke; thi den succederede bogstaveligt det faldne Kejserdømme. Gibbon, Kejserdømmets store Historiefriber, siger: „Rom vilde maaske være bleven udslettet af Jorden, ligesom Thebes, Babylon og Charthago, dersom den ikke var bleven bejælet af en ny Livskraft, som gjengav den dens tabte Værdighed og Herredømme“. Formedelt Paverne blev Rom igjen Regent over det vestlige Kejserdømme, og den Erbødighed, som Hedningerne stjænkede deres Afguder, blev overført paa Billeder af Helgener, baade Mænd og Kvinder og blandt de sidstnævnte særlig paa Jomfru Marie. Johannes'

Syn om det store Frasald er lige saa tydeligt. Han siger:

„Dg jeg stod paa Havets Sand og saa et Dyr stige op af Havet, som havde syv Hoveder og ti Horn, og paa sine Horn ti Kroner og paa sine Hoveder Bespottelsens Navn“. (Aab. 13, 1. 2.) „Dg de ti Horn, som Du saa, ere ti Konger, hvilke ikke endnu have annammet deres Riger“. (Aab. 17, 12.)

Det romerske Kejserdømme var endnu i sin Helhed, da Johannes skrev sin Aabenbaring; men omtrent 500 Aar senere blev det delt i ti Dele, som senere antog selvstændig Regjering, og hvorfra de nuværende europæiske Nationer nedstamme. De ti Horn svare til de ti Tæer paa det store Billede og de ti Horn paa det fjerde Dyr, som Daniel saa. (Dan. 2. og 7.) Europas ti Riger fremkom, da det romerske Rige var faldet og den romerske Biskop triumferende hævdede sin Magt og sit Krav som Kirkens almindelige Biskop. Synet fortsætter:

„Dg Magt blev det (Dyret—Rom) givet til at virke i to og fyrrethve Aaeneder, . . . og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem. . . . Her er Visdom! Hvo, som har Forstand, beregne Dyrets Tal; thi det er et Mennekses Tal, og dets Tal er seks Hundrede tredsindstyve og seks“. (Aab. 7, 5. 7. 18.)

Alle Bogstaverne havde blandt Græfterne og Romerne en bestemt Talværdi.

Følge Farrar (»Early days of Christianity«) udgjøre Bogstaverne i Neros Navn, den værste romerske Forsøger, 666. Det hebraiske »Romiiith« (Rom), Kejserdømmets Navn, og det græske »Lateinos« (Latinus), den katolske Kirkes Navn og Mærke, og »Apostates«, Frasaldets Tegn og Brændemærke, indeholde hver det dødelige, profetiske Tal 666. (Se Num. 1.)

Men i dette lige som i forrige Tilfælde giver Aabenbareren selv Forklaring over Profetien og viser udtrykkeligt, hvorpaa den passer. Han siger:

„Og jeg saa en Kvinde, som sad paa et Skarlagensfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne, som havde syv Hoveder og ti Horn, . . . og Kvinden var klædt i Purpur og Skarlagens og udjiret med Guld og med Edelstene og Perler; . . . og Kvinden, som Du saa, er den store Stad, der har Herredomme over Jordens Konger.“ (Aab. 17, 3. 4. 18.)

Den store By, som den Gang regjerede over Verdens Konger, var Rom, Staden paa de syv Høje (se 9. Vers: de syv Hoveder ere syv Bjerge, paa hvilke Kvinden sidder), og Apostelen har givet et nøjagtigt Billede af den Pragt og Vælde, hvori den romerske Kirke prangede, den Kirke, som succederede til det faldne Kejserdømmes Magt; han omtaler endogsaa de officielle Farver paa Paven og Kardinalernes præstelige Klæder og deres luksuriøse Pomp og Pragt, deres „Guld, Edelstene og Perler“. Kirken er i Skriften stedse fremstillet som en Kvinde; derfor betyder Kvinden den Kirke, der fremstod, da Magten, som holdt den tilbage i Paulus' Dage, blev taget bort, og ikke, som Nogle formode, blot et Rige. Johannes beskriver endvidere det fornemste Frafald med følgende skrækkelige Ord:

„Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed, Babylon den Store, en Moder til Skjøger og al Bederstygghed paa Jorden. Og jeg saa Kvinden drukken af de Helliges Blod og af Jesu Vidners Blod, og jeg forundrede mig, da jeg saa hende, med en stor Forundring. (17, 5. 6.) Thi af hendes Horeris giftige Vin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Kon-

ger have bolet med hende, og Jordens Rjømænd ere blevne rige af hendes Uppærligheds Fylde“. (Aab. 18, 3.)

Denne skrækkelige profetiske Erklæring minder om Historiens Gang i Europa, siden det vestlige Kejserdømme blev omstyrret, og fremstiller med levende Træk for Sindet Invasionen og Martyr døden i den mørke Tid, for hvilke den romerske Kirke staar til Regnskab.

Saa vidt have vi fulgt Protestanternes Fremstilling af Sagen, som uden Tvivl saa langt er hovedsagelig rigtig, og vi samstemme med dem i dette, at Dragens Underfundigheder kan ikke redde den katolske Kirke fra den Dom, som saa mange Profetier sælde over den fra alle Sider. Vi tilstaa ligeledes, at Nutidens Protestanter hovedsagelig ere det samme Folk, som den religiøse Forsølgelse saa længe blev rettet imod; men ere disse „dem, som bevare Guds Befalinger og holde ved Jesu Kristi Vidnesbyrd?“ En ringe Overvejelse lader formode, at det ere de ikke, og vi bede Læseren at lægge nøje Mærke til følgende Faktum: Johannes saa, at Frafaldet blev almindeligt; Dyrret „blev givet Magt over hver Stamme, hvert Tungemaal og Folk“; alle Nationer skulde „deltage af hendes Horeris giftige Vin“ — i Skjøernes Moders Skynder. Aabenbareren fremstiller ved Billedet af en Kvinde den sande Kirkes hele Historie indtil Kristi andet Komme. Om denne Kvinde (Kirken) siger han:

„Og hun fødte et Drengbarn, som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspir, og hendes Barn blev borttrykt til Gud og hans Trone . . . og da Dragen saa, at den var styrket ned til Jorden, forfulgte den Kvinden, som havde født Drengbarnet. Og den store Orns tvende Vinger bleve Kvinden givne, at hun skulde flyve i Ørkenen,

til sit Sted, der, hvor hun næres een Tid, Tider og en halv Tid, borte fra Slangen. (12, 5. 13. 14.) Og de tilbade Dragen, som havde givet Dhyret Magt, og de tilbade Dhyret Og det blev givet at føre Krig mod de Hellige og at overvinde dem, og Magt blev det givet over hver Stamme og hvert Tungemaal og hvert Folk". (Aab. 13, 4. 7.)

Dette Billede er umiskjendeligt. Kristus, som tilsidst skal regjere alle Nationer med et Jernspir, blev optaget til Gud og hans Trone for at sidde ved Faderens højre Haand, hvorfra han igjen skal komme og undertaste sig alle sine Fjender; sølgelig ere endnu ikke alle Ting ham underlagte. Kirken skede fra Menneskenes Aashyn for at skjule sig for en Tid og Tider og en halv Tid. Maaſte et Aar, to Aar og et halvt Aar eller 1260 Dage eller profetiske Aar (se Anm. 2.); de Hellige bleve overvundne, og hele Verden tilbade Dhyret; „thi Magt blev det givet over hver Stamme, hvert Tungemaal og Folk". Selv angaaende de ti Konger (Europas Nationer) blev der sagt:

„Disse have een Mening, og deres Magt og Myndighed skulle de overgive Dhyret. Disse skulle stride med Lammet, og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrens Herre og Kongers Konge, og de, som ere med det, de kaldte og Udvalgte og Trofaste". (Aab. 17, 13. 14.)

Derjom Rom er Skjogernes Moder, som Protestanterne have bevist, hvem ere da hendes Døtre? Forene de sig ikke med hende, skjønt de gjøre hende øde og nogen (17, 16.), i Krig mod Guds Folk? Saaledes siger Johannes, som bærer Vidnesbyrd om „haade det, som er, og det, som skal ſe". Det er derfor kun af ringe Nytte for Protestanterne at beſtylde Katolikkerne for at

være Frafalndne og for disse at gjøre Gjengæld ved at ſige det Samme om Protestanterne. Den Ide, at betragte enkelte af de moderne ortodokse Samfund som de Frafalndne, er for indskrænket. Johannes ſiger, at Frafalndet overgik hver Stamme, hvert Tungemaal og Folk, og at de, som for en Tid løsræbe sig, ſkulde atter forenes med hende og ſtride med Lammet. (Aab. 13, 4. 7.; 17, 12. 14.) Hovedindholdet af Jesu og Apostlenes profetiske Udsagn tyder paa, at vanskelige Tider, Mørke, Frafalnd, Forraadelse, Forsølgelse for Sandhedens Skyld, Krig, Hunger og Pestilens skulde udgjøre en lang Periode før hans Tilkommelse. De ſige ikke, at Evangelietslys skulde opluſe Jorden indtil hans Komme. Mørket skulde skjule Jorden og Dunkelhed Folkene. (Es. 60, 2.)

„Men vid dette, at i de ſidſte Dage ſkulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene ſkulle være egenſkærlige, pengegyerrige, overmodige, hoffærdige, ſom have Gudſrøgtigheds Skin, men fornægte Guds Kraft. (2. Tim. 3, 1.—5.) Thi den Tid ſkal vorde, da de ikke ſkulle fordrage den ſunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage ſig ſelv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren, og de ſkulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende ſig til Fabler (2. Tim. 4, 3. 4.) Vid førſt dette, at i de ſidſte Dage ſkal der komme Beſpottere, ſom vandre efter deres egne Uhyter og ſige: Hvad bliver der af Forjættelſen om hans Tilkomſt? thi fra den Dag, Fædrene ere henſøvede, forblive alle Ting ſaaledes ſom fra Sabningens Begyndelse. (2. Pet. 3, 3. 4.) Dog, naar Menneskens Søn kommer, mon han ſkal finde Troen paa Jorden?" (Luc. 18, 8.)

Disse Profetiens Oplydelse er et vel beſkjendt Faktum. Apostlene ſkuede

fremad til Kristi Gjenkomst for at gjøre Ende paa Fragsaldet. Den Lærdom, som mange moderne Kirker lære, at Kristi andet Komme vil blive i aandelig Forstand, eller at han nu regierer i Menneſkens Hjertes, at hans Komme fandt Sted ved Reformationen, at hans Komme indtræffer ved Døden — alle disse aandelige Fortolkninger stride mod Skriftens tydelige Ord. Davids store Profeti viser tydeligt Bestaffenheden af Kristi Regjering.

„Herren sagde til min Herre: Sæt Dig ved min højre Haand, indtil jeg lægger Dine Fjender til Dine Fødders Fodstammel. Herren skal sende Din Magts Spir fra Zion; herfra midt blandt Dine Fjender! Dit Folk fremstiller sig frivilligt paa Din Vældes Dag; i hellig Prjydelse kommer Dit unge Mandſkab til Dig som Dug af Morgenvødens Moderkjød. Herren svor, og det skal ikke angre ham: „Du er Præst evindeligt efter Melchisedeks Vis“. Herren er ved Din højre Haand, han knuser Konger paa sin Bredeſ Dag. Han dømmer piblandt Hedningerne, han slyder op med Dig, han knuser Hoveder over det vide Land. (Sal. 110, 1.—6.) For at øve Hævnen paa Hedningerne og Straf paa Folkeslægterne; for at binde deres Konger med Lænker og deres Hæderſmænd med Jernbolste; for at fuldbyrde paa dem den Dom, der ſtaar ſreven. Det er Vren for alle hans Hellige“. (Sal. 149, 7.—9.)

Der eksisterer ikke nogen aandelig Regjering af Kristus i Menneſkens Hjertes, et „Naadens Rige“, ved Reformation eller ved Døden. Det vil blive Guds virkelige Rige paa Jorden; det vil møde Modſtand, men vil ſejre. Verdens Riger ſkulle forene ſig imod det, men det vil falde paa dem og ſonderbryde dem. (Dan. 2.)

Daniels Syn om de fire Dyr er

et mærkværdigt Omrids af Verdens Historie fra den Tid indtil vore Dage. Efter at have omtalt de tre Dyr, ſom foreſtillede det babyloniske, det medifſke og det græſke Rige, ſiger han:

„Deretter ſaa jeg i Natteſynerne, og ſe, et fjerde Dyr, frygteligt og forfærdeligt og meget ſtærkt, og det havde ſtore Serntænder, det aad og knuſte og nedtraadte det Overblevne med ſine Fødder; og det var anderledes end alle de Dyr, ſom havde været før det, og det havde ti Horn. Jeg agtede nøje paa Hornene, og ſe, et andet lidet Horn ſkjød op imellem dem, og tre af de forrige Horn bleve oprykte for det; og ſe, der var Dine ſom Menneſkesjæne paa dette Horn, og en Mund, ſom talede ſtore Ting. (Dan. 7, 7. 8.) Jeg havde ſet, at ſamme Horn førte Krig mod de Hellige og fik Overhaand over dem, indtil den Gamle af Dage kom. (21. og 22. V.) Og han ſkal tale Ord imod den Højſte og undertrykke den Højſtes Hellige, og tænke paa at forandre Tider og Lov, og de ſkulle gives i hans Haand indtil een Tid og Tider og en halv Tid“. (25. V.)

Dette Syn foreſtiller det romerſke Rige (23. V.), og de ti Horn, ſom Johannes ſaa, foreſtille de 10 nuværende europæiſke Riger, ſom opkom omtrent 500 Aar ſenere (24. V.); de vare oprindelig 10 i Tallet. Proteſtanten ſtemme overens i, at det lille Horn foreſtiller Paven i Rom. De tre Riger, ſom det undertvang, formodes at være »Exarchatet af Ravenna«, Kongeriget Longobardien og den romerſke Stat, ſom der blev ſkænket Pave Zacharias ſom en Belønning, fordi han anerkjendte Magtraneren Pepin ſom Konge af Frankrig.

Ved at underſøge Daniels Profeti komme vi til at forſtaa, at vi leve i de ſidſte Dage; 6,000 Aar af Verdens

Historie ere henrundne, og det synes, som om vi nærme os Sabbatsaaret eller Millenniumet. Vi ere ikke alene ved Tærne, men ogsaa ved Enden af Tærne paa det store Billede, som Daniel saa, paa hvilken Tid Gud skulde oprette sit Rige. Profeterne underrette os om, at Tegnene paa, at Enden nærmede sig, skulde være: 1) Mange skulde løbe hid og did; 2) Kundskaben skulde blive forøget; 3) de vise skulde forstaa, men de Ugudelige skulde ikke forstaa; 4) paa den Tid skulde Kristi Regjering begynde; 5) der skulde blive en Trængsels Tid, hvis Rige ikke har været, siden Nationerne bleve til. Dagen og Timen ved Ingen; men Tiden er øjenlynlige snart forhaanden, da Røsten skal lyde: „Babylon den Store er falden! Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager. (Aab. 18.)

Anmærkning 1. Den hebraiske Talværdi af Ordet »Romiith« (Rom) og den græske Værdi af Ordene »Lateinos« (Latin) og »Apostates« (Apostater) giver den tredobbelte Betydning: Et Ravn, et Tal og et Mærke paa Dyrer, som skulde overvinde de Hellige. Følgende er fra »Keith's Evidence of Prophecy«, Side 154:

R ... 200	L ... 30	A ... 1
o ... 6	a ... 1	p ... 80
m ... 40	t ... 300	o ... 70
i ... 10	e ... 5	st ... 6
i ... 10	i ... 10	a ... 1
th ... 400	n ... 50	t ... 300
	o ... 70	e ... 8
	s ... 200	s ... 200
<hr/>		
666	666	666

Anmærkning 2. Den Tid, hvori Anti-Kristen skulde triumfere over de Hellige, er betegnet af Daniel som „een Tid og Tider og en halv Tid“ (7.25.) Johannes siger: „En Tid og Tider og en halv Tid“, „to og fyrrethve Maaneder“ og „Tusinde to Hundrede og tredsindstve Dage“. (Aab. 12, 14; 13, 5.; 12, 6.). Hver betegner $3\frac{1}{2}$ Aar eller 1260 Dage; men en „Dag“ i profetisk Betydning er et almindeligt Aar. „For hvert enkelt Aar sætter jeg Dig en Dag“. (Ez. 4, 6.) Anti-Kristen skulde herste 1,260 Dage eller Aar fra den Tid, han vandt Sejrr. Dersom vi vidste, naar hans Tid begyndte, da kunde vi forudsige dens Slutning. Daniel (12, 11. 12.) paapeger to Perioder paa henholdsvis 30 og 45 Aar mere, før Anti-Kristen bliver fuldstændig omstjyrtet. Nogle Historiefriivere formode, at det „lille Horn“ sprang op i Aaret 533, da den romeriske Kejser Justinian udrustede Paven med politisk Magt; Andre regne Tiden fra Aaret 606, da Kejser Phocas ophøjede Paven til Kirkens præfiderende Biskop; Andre regne fra Aaret 608, da Afguderi (Billedhyrkelse) blev anerkjendt af Pave Boniface, og atter Andre regne fra Aaret 660, da Pave Vitalian befalede, at den offentlige Gudstjeneste skulde udføres i det latinske Sprog. Den nøjagtige Tid synes at være forskjellig tilfløret. Det er ikke umuligt, at denne høist vigtige Begivenhed vil faa en oprindelig, en sekundær og en endelig Opfyldelse, og at de 1,260 Aar, Anti-Kristens Regjeringsstid, vil blive fuldkommet og gjentaget i 1,260 virkelige Dage ($3\frac{1}{2}$ Aar) lige før Kristi Komme for at regjere paa Jorden. (Mill. Star.) J. S. Paul.

Mormons Bog bekræftet.

Fra Tid til anden fremkommer der i den offentlige Presse Artikler om de amerikanske Indianere, deres Traditioner og Tro, saa vel som Beretninger om Opdagelser blandt Oldtidens Ruiner i Amerika.

Disse Artikler, der offentliggøres i de populære Magasiner, stadfæste ofte de Sandheder, som ere optegnede i Mormons Bog. De ere saa meget stærkere ved det Faktum, at de blive fremførte af Personer, som ikke have den mindste Tro paa, hvad der berettes i Mormons Bog, og som muligvis aldrig have set eller læst den eller kjende Noget til dens Indhold. Udfaldet af deres Opdagelser meddeles for at interessere den almindelige Læser og ikke i den Hensigt at bevise eller modbevise de hellige Optegnelser af den røde Mands Forfædre.

Et andet stadfæstende Bevis paa Mormons Bogs Sandhed indeholdes i et Uddrag af et Blad, kaldet »Sunday Companion« af den 28. Nov. 1896.

En forunderlig Overensstemmelse mellem Bibelens Historie og de nordamerikanske Indianeres Traditioner:

Det er ikke almindeligt bekendt, at der er en saa forunderlig Lighed mellem den traditionelle Historie om de nordamerikanske Indianere og Bibelens Historie om Israellitterne i Ægypten.

Hvert Foraar, omtrent ved samme Tid som den jødiske Paaskefest indtræder, bliver en hvid Hund (Dyret maa være

lydeløst og uden Pletter) ofret af Blod-Indianere, der leve i det nordvestlige Canada. Denne Lighed vilde være store, dersom Jaar eller Lam bleve ofrede, men da der ikke findes Jaar i denne Landstrækning, bruges i Stedet for en hvid Hund. Blodet af dette Dyр bliver stænket paa Indgangene til disse Indianeres Telte eller »Wigvams«; Kjødet af Dyret bliver derefter stegt over Ilden ved Midnatstid, og hele Lejren nyder deraf med ombundne Lænder, særdig til at marchere, ligesom Israels Børn gjorde i Pharaos Tid.

Naar dette Maalkid er spist, marcherer den hele Lejr i Tavshed til en Skov, en Strækning paa et Par Mil, hvor deres Medicin-Mænd gaa affides og hemmeligt plante nogle Tobaksfrø, hvis Frugt (naar den er moden) bliver brugt til samme Ceremoni det følgende Aar.

Dette er en forunderlig Lighed. Kristne Missionærer, som have været sendte til denne Egn, sige, at denne Skik er nedarvet fra umindelige Tider, skjønt den først nu bliver offentliggjort. De, som ere bekendte med de amerikanske Indianeres Forhistorie, nedskrevet i Mormons Bog, kunne let forstaa, hvorledes en saadan Skik er bleven almindelig iblandt dem. Fra denne Bog lære vi, at den røde Mand er af israelitisk Herkomst, og at hans Forfædre lærte ham at iagttage Moje Lov.

M. Mickelsen.

Tankeprog. Rang og Rigdom ere Guldkjæder, men de ere dog Rjæder.

— Begejstring er en Flamme, der hopper fra Sind til Sind, men ikke fra Hjerte til Hjerte.

— En meget stridig Person er ofte ubehagelig, men sjælven uærlig.

Den 15. April 1897.

Pladernes Skrifteegn.

I dette Nummer (Side 223) meddele vi vore Læsere et Faksimile af nogle af de Skrifteegn, som fandtes paa Pladerne, hvorfra Mormons Bog blev overfat. Hver Plade var omtrent 8 Tommer lang, 7 Tommer bred, lidt tyndere end almindeligt Bli og smukt indgraveret paa begge Sider med smaa ægyptiske Skrifteegn. Pladene vare samlede som en Bog og heftede i den ene Kant med tre Ringe, som gik igjennem dem alle og udgjorde en omtrent 6 Tommer tyk Bog.

Joseph Smith, Pladernes Oversætter, var en ung, ulærd Mand og forstod ikke, hvilke Profetier der skulde opfyldes ved Bogens Fremkomst, eller hvorledes de skulde blive opfyldte; men ligesom i andre Tilfælde styrede Herren Begivenhederne saaledes, at de svarede til Profetierne og Enkelthederne i hans store Program. Ingen vil antage, at Romerne vare bekendte med de jødiske Profetier, eller at de forsættelig virkede for at opfylde dem, og dog gjorde de det, da de korsfæstede Messias. Saa nøjagtigt vaagede Herren over Enkelthederne i dette Drama, at da Stridsmændene havde korsfæstet Jesus og delte hans Klæder mellem sig, besluttede de at kaste Lod om hans Kjortel og opfyldte saaledes Profetien, som siger: „De dele mine Klæder mellem sig og kaste Lod om mit Klædebon“. (Gal. 22,19.)

Da Mormons Bog kom frem, var Tiden kommen, da følgende Profeti skulde opfyldes: „Saa at Synet skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilken man giver den, som forstaar sig paa Skrift, og siger: Kjære! læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke; thi den er forseglet; eller Bogen gives En, som ikke forstaar sig paa Skrift, og der siges: Kjære! læs dette; men han maa sige: jeg forstaar mig ikke paa Skrift“. (Es. 29, 11. 12.)

Da Joseph Smith havde modtaget Pladerne, afstrev han paa Papir nogle af Skrifteegnene og sendte dem tillige med Oversættelsen med Martin Harris til Professor Anthon i New York, en Mand, der var berømt for sin store Sprogkundskab. Professor Anthon sagde, at Tegnene var ægte ægyptiske, chaldæiske, syriske og arabiske Skrifteegn, og at Oversættelsen var rigtig; han gav Martin Harris et skriftligt Bevis derfor. Følgende ere Martin Harris egne Ord om dette Besøg:

„Jeg tog Beviset, stak det i min Lomme og gik; men Hr. Anthon kaldte mig tilbage og spurgte, hvorledes den unge Karl (Joseph Smith) fik Kundskab om, at der var Plader paa det Sted (i Højen), hvor han fandt dem. Jeg svarede, at en Guds Engel havde aabenbaret det for ham. Derpaa sagde han: „Lad mig se Beviset“. Jeg gav ham det, og han rev det i Stykker, idet han sagde, at der gives ikke Englefsendelse i vore Dage, og at dersom jeg vilde bringe ham Tavlerne, vilde han oversætte dem. Jeg svarede, at nogle af Tavlerne vare forseglede, og at det var mig forbudt at bringe dem; derpaa sagde han: „Jeg kan ikke læse en forseglet Bog“.

Læg Mærke til, at Profeten siger, at „Bogens Ord“, ikke Bogen selv, skulde gives til den, som forstaar sig paa Skrift, og der siges: Hjære, læs dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er forseglet“. Professor Anthon svarede: „Jeg kan ikke læse en forseglet Bog“, næsten ordret efter Profetien; derimod siger Profeten, at „Bogen“, ikke Bogens Ord, skulde gives til den, som ikke forstaar sig paa Skrift, og han maa sige: „jeg forstaar mig ikke paa Skrift“. Joseph Smith var en ung, ulærd Mand, og da Herren befalede ham at oversætte Pladerne, undskyldte han sig med de Ord: „Jeg er ikke lærd“. Saaledes blev denne mærkværdige Profeti opfyldt ved Herrens forunderlige Styrrelse, skjønt Vedkommende vare ubekjendte med Profetierne og Herrens Hensigt.

Det er vel bekjendt, at det populære Navn „Mormoner“, som Verden anvender paa os, skrives sig fra denne Bog, et Navn, som vi, skjønt det anvendes spottende, ingenlunde skamme os ved; men denne Kirkes rette Navn er Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, et Navn, Herren selv har skænket den.

Pladerne bleve oversatte ved Guds Gave og Kraft og ved Urim og Thummim, og Mormons Bog er derfor aldeles paalidelig. Mange nære Tvivl om dens Troværdighed; men det gjøre de ogsaa angaaende Bibelen. Der findes næppe noget religiøst Værk, hvorom der ikke hersker mere eller mindre Tvivl. Mange sige, at de kunne ikke tro Mormons Bog; maatte ikke. Folket kunde heller ikke tro Noah eller Jøderne Jesus, men det forandrede ikke Kjendsgjeringerne; de undgik derfor ikke Følgerne.

Men denne Kirke er ikke bygget paa Mormons Bog. Ingen Bog kan give Menneffene Fuldmagt til at oprette Guds Kirke eller til at forvalte dens Embeder; dertil fordres guddommelig Aabenbaring og Myndighed. Evangeliet betyder glade Tidender, godt Budskab, skjønt det ofte forveksles med Frelsens-Planen. Bibelen og Mormons Bog ere ikke Frelsens-Planen; de ere Evangelier eller Beretninger om Frelsens-Planen i forrige Tider; men for saa vidt som Frelsens-Planen er evig, altid den samme, ere de en Prøvesten for religiøse Principer. Det nye Testaments fire Evangelier ere en Beretning om Kirkens Oprettelse i Asien i Kristi Dage, medens Mormons Bog er en Beretning om dens Oprettelse i Amerika paa samme Tid, og den er tillige Historien om et Folk, som forlængst er udslettet fra Verdens Skueplads. „Din Tale skal numle af Stovet, og Din Nøst skal være ligesom Gjenfærdets af Jorden“.

A.

Konferencemøde i Aarhus.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: E. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, M. C. Mortensen, Præsident over Aarhus Konference, A. A. Biørn, P. L. Peter-
 jen, Henry Wing, N. C. Christiansen, J. C. Christoffer-
 sen, J. J. C. Danielson, N. Mickelson, J. C. Breinholt, James

Jørgensen, D. W. Sørensen, Ole Au-
 derjen, H. T. Peterson, P. P. Siggard,
 samt N. C. Sørensen og Christian
 Johansen fra Aalborg og N. P. An-
 dersen fra Kjøbenhavn.

Lørdagen den 20. Marts Kl. 8 Eftm.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af
 Salmen Nr. 40: „Atter kraftigt jaltet

Jorden", Bøn af Eldste P. O. Petersen og Salmen Nr. 2: „Fryd Dig, o Jord“.

Præsident Mortensen bød de Tilstedeværende velkomne og udnævnte P. S. Christiansen som Konferencens Skriver.

Eldsterne P. O. Petersen, Ole Andersen, J. C. Christoffersen, P. P. Siggard, James Jørgensen, M. Mickelson og A. A. Wiorn afgave Rapporter over deres respektive Arbejdsmarker, hvoraf det fremgik, at kun Faa ere tillagte Menigheden ved Daab sidste Halvaar, men Udsigterne for Fremtiden vare meget lovende. Ca. 200 Fremmede havde af og til overværet Møderne.

Præsident Lund udtalte sin Glæde over de afgivne Rapporter og bad Herren velsigne Missionærenes Bestræbelser.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 208: „Tænk, naar en Gang den Laage er forvunden“ og Takfælgelse af Præsident Mortensen.

Søndagen den 21. Marts Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 42: „Morgenen saa dejlig oprinder paa ny“, Bøn af Eldste M. Mickelson og Salmen Nr. 244: „Zions Søner ruste Eder“.

Eldsterne N. C. Christiansen, J. J. C. Danielson, D. W. Sørensen og J. C. Dreinholt udtalte deres Glæde ved at frembære Sandhedens Budskab og bære Vidnesbyrd om dette Verks guddommelige Oprindelse, hvorefter Salmen Nr. 43: „O, Du Zion i Vest“ blev affungen.

Eldsterne H. Winge og H. L. Peterfon talte om Nødvendigheden af at opholde hverandre i vore Bønner og elske hverandre som Guds Folk.

Eldste N. C. Sørensen forklarede nogle af Evangeliets Principer og sagde,

at det var forgjæves at dyrke Gud efter Menneskebud.

Salmen 170: „O Helligaand, mit Liv, min Lykt“ blev dernæst affungen.

Eldste Christian Johansen talte om den religiøse Forvirring, som findes i Verden i vore Dage; han sagde, at den var et Bevis for, at Menneskene ikke besad det sande Evangelium, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed i deres Pligters Udførelse.

Præsident Mortensen oplæste dernæst følgende Rapport.

Århus Konference har 5 Grene, 14 Missionærer fra Zion, 24 Eldster, 5 Præster, 14 Lærere, 7 Diakoner og 256 Medlemmer. Siden sidste Konferencemøde ere 6 Børn velsignede, 8 Personer døbte og 5 udelukkede; 2,654 Huse besøgte, 259 Forsamlinger og 1,716 evangeliske Samtaler afholdte, 1,021 Skrifter og 44 Bøger uddelte; 138 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“, og 80 betale Tiende. Konferencen har 1 Søndagsskole, 2 kvindelige Foreninger og 1 unge Mænds Forening. Han gav tillige nogle gode Instruktjer til de Hellige og opmuntrede Alle til at være oprigtige i Tro og Gjerninger.

Efter Afhyngelse af en Salme blev Mødet sluttet med Takfælgelse af Eldste C. Johansen (?).

Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 138: „Fader vor, paa Himlens Trone“, Bøn af Eldste J. C. Christoffersen og Salmen Nr. 243: „O Fader, lad mit Hjerte faa“; derefter blev Nadveren uddelt.

Præsident Lund foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W.

Mc. Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

E. N. Lund som Præsident for den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

Anton P. Peterson som Skriver for »Nordstjärnan«.

M. C. Mortensen som Præsident for Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren.

Andrew A. Biörn som omrejsende Eldste i Konferencen.

Peter L. Petersen som Forstander for Odense Gren med Henry Wing og og N. C. Christiansen som Medhjælper.

J. C. Christoffersen som Forstander for Randers Gren med F. J. C. Danielson som Medhjælper.

M. Midelfson som Forstander for Silkeborgs Gren med J. C. Breinholt som Medhjælper.

James Jørgensen som Forstander for Esbjergs Gren med D. W. Sørensen som Medhjælper.

Ole Andersen som Forstander for Horsens Gren med H. T. Peterson som Medhjælper.

P. P. Siggard som Forstander for Grenaa Distrikt.

Eldste N. P. Anderson udtalte sin Glæde ved at besøge Jylland og de Hellige i Aalborg og Aarhus Konferencer, før han rejste tilbage til sit Hjem i Utah. Han talte om Nadverens Betydning, om Nødvendigheden af, at saadanne Embedsmænd, som vare foreslaaede i denne Forsamling, fandtes i Kirken, og om de Helliges Indsamling.

Eldste A. A. Biörn bevidnede, at Gud havde aabenbaret sin Vilje i vore Dage lige som i forrige Dage, at Herren var den Samme, og at kun Menneskenes Ugudelighed og Vantro havde forhindret Aabenbaring i den mørke

Tidsalder. Han stadfæstede ligeledes Evangeliets Principer.

Præsident Lund talte om den Taknemmelighed, som de Hellige burde føle mod Herren for Evangeliet, som han havde meddelt dem, om den indbyrdes Kjærlighed, som skulde findes blandt Guds Folk, og om Nødvendigheden af at aflægge daarlige Vaner.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 253: „O, min Fader, Du som kender“ og Taksigelse af Eldste James Jørgensen.

Ettermiddag Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvælv“, Bøn af Eldste N. C. Christiansen og Salmen Nr. 83: „Messias Evangelium, der udgjør Skriftens Hovedsøjle“.

Eldste N. P. Anderson talte om Nødvendigheden af at efterkomme Herrens Befalinger, nojagtigt som de ere givne, og henviste til den syrlige Hovedsmand og Saul som Eksempler; derfor, naar Apostlen siger „begravne ved Daaben“, eller Jesus siger „født af Vand“, kan Daaben ikke udfores ved Bestantelse.

Præsident Lund talte om Verdens Misforstaaelse af Jesu Ord: „Se, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende“, naar den antog dette som et Bevis for, at Kirken skulde vedblive. Han paaviste, hvorledes de forskellige Religionsforsamlinger alle afvege mere eller mindre fra den Kirke, som Kristus oprettede, og han bar Vidnesbyrd om Josephs Smiths guddommelige Mission samt opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Mortensen bar ligeledes Vidnesbyrd om Evangeliet og opmuntrede de Fremmede til at besøge vore Møder og de Hellige til at forblive trofaste i deres Bønner og Bægter.

Præsident Lund takkede Alle, som havde virket for at gjøre Konferencen vellykket.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 268: „Priser Profeten, som stued Jehovah“ og Taksigelse af Ældste A. A. Bjørn.

Mandagen den 22. Kl. 10 Formiddag blev der afholdt et Møde til Opmuntring og Undervisning for Missionærerne.

P. S. Christiansen.
Skriver.

Konferencemøde i Kjøbenhavn.

Følgende Ældster fra Zion vare tilstede: C. N. Lund, Præsident over den skandinaviske Mission, George Christensen, Præsident over Kjøbenhavns Konference, N. P. Anderson, A. P. Petersen, P. C. Christensen, Enoch Jørgensen, R. H. Fridal, Andrew Johnson, N. S. Christoffersen, Jens Nielsen, Peter Mogensén, Ole Jensen, G. A. Christensen, R. P. Jensen, Christian Madsen, S. S. Christensen, samt A. C. Fjeldsted og Peter Christensen fra Aalborg, Peter Anderson fra Kristiania, Theo. Tobiasen fra Göteborg, A. B. Frvin og Norman Lee fra Malmø.

Lørdagen den 27. Marts Kl. 8 Eftermiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 253: „O, min Fader, Du som kjender“, Bøn af Ældste Peter Mogensén og Salmen Nr. 249: „Israels Haab paa ny oplives“.

Præsident Christensen bød de Forsamlede velkomne og udnævnte Ældste Christian Larsen til Konferencens Skriver.

Ældsterne Jens Nielsen, Ole Jensen, Andrew Johnson, Christian Madsen, R. P. Jensen og S. S. Christensen afgave Rapporter over deres respektive Arbejdsmarker, hvorefter

Salmen Nr. 186: „O, sig, hvad er Sandhed“ blev afsungen.

Ældste Theo. Tobiasen talte om Jesu Ord: „Sandheden skal frigjøre

Eder“; han sagde, at de Hellige vare frigjorte i Sandheden, som de havde annammet, og at Grunden til, at der herskede saa megen Bantro i Verden, var, at der under Navn af Religion blev lært saa Meget, der stred mod baade Bibelen og sund Fornuft.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 125: „Frem med Tak og Pris vi komme“ og Taksigelse af Ældste A. P. Petersen.

Søndagen den 28. Marts, Kl. 10 Formiddag.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 173: „Hilse nu Zions den herlige Morgen“, Bøn af Ældste R. H. Fridal og Salmen Nr. 75: „Om Guds Stad man taler herligt“.

Præsident Lund udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige og nedbad Guds Betsignelse over dem, hvorefter Missionærerne Geo. A. Christensen, Axel Jørgensen, og N. S. Christoffersen gave Beretninger om deres Arbejde; af disse fremgik det, at Udfigterne for Evangeliets Fremgang ere gode.

Ældste Peter Mogensén bar Bidnesbyrd om Herrens Bærk og opmuntrede de Hellige til at forblive trofaste i det store Arbejde, der er dem betroet.

Ældste Norman Lee bar ligeledes Bidnesbyrd om Evangeliet og formanede de Hellige til at leve efter det

bedste Lys og den bedste Kundskab, Gud havde skænket dem.

Ældsterne Enoch Jørgensen, A. P. Petersen og R. S. Fridal talte i Korthed om deres Virksomhed for Guds Værks Fremme og den Glæde, som det medbragte.

Derefter blev en Korang afjungen.

Ældste A. C. Fjeldsted udtalte sin Glæde over den gode Aand, som var tilstede i Forsamlingen; han sagde, at Menneskene vare komne paa den sorgelige Tanke, at de Intet kunde gjøre for deres Sjæls Frelse, og derfor vare de ligegyldige.

Ældste P. C. Christensen udtalte sin Glæde over det behagelige Bekendtskab, han havde stiftet i Kjøbenhavn, baade blandt Hellige og Fremmede, og sagde, at det vilde altid være ham en dyrebart Erindrings.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 78: „Zion, naar paa Dig jeg tænker“ og Taksigelse af Ældste Jens Nielsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Afhyngelse af Salmen Nr. 39: „Salem's Konges Præstedsomme“, Bøn af Ældste Andrew Johnson og Salmen Nr. 266: „Fra Himlens høje Hvælv“. Dernæst blev Nadveren uddelt af Ældsterne Jørgen Petersen og Christian Mauritsen.

Ældste R. S. Fridal talte i Korthed om, at Herren havde ihukommet sit Folk og samler dem efter Forjættelserne.

Præsident Christensen afgav Rapport over Bornholms Gren, hvorfra Ældsterne vare forviste af de borgerlige Myndigheder, og oplæste dernæst følgende Rapport.

Kjøbenhavns Konference har 6 Grene, 3 Højpræster, 13 Halvfjerds, 41 Ældster, 10 Præster, 22 Lærere, 5 Diakoner, og 359 Medlemmer, Totalsum 437.

Siden forrige Konferencemøde vare 11 Børn velsignede, 20 Personer døbte, 13 emigrerede, 5 døde og 2 udelukkede, 3,696 Huse besøgte, 2,366 evangeliske Samtaler og 246 Forsamlinger afholdte; 2,523 Skrifter vare uddelte og 65 Bøger solgte; 124 Personer betale Tiende, og 184 abonnere paa „Skandinaviens Stjerne“; Konferencen har 2 Søndagsskoler, 2 kvindelige Foreninger og 1 unge Mænds Forening.

Præsident Lund foreslog først Kirkens almindelige og dernæst følgende Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner:

Rulon S. Wells som Præsident for den europæiske Mission med Jos. W. Mc. Murrin som første og E. F. Barry som anden Raadgiver.

C. N. Lund som Præsident over den skandinaviske Mission.

N. P. Anderson som Skriver for „Skandinaviens Stjerne“.

A. P. Petersen som Skriver for »Nordstjärnan«

George Christensen som Præsident for Kjøbenhavns Konference.

Enoch Jørgensen som Forstander for Kjøbenhavns Gren med R. S. Fridal som Medhjælper.

Andrew Johnson som Forstander for Nordøstjællands Gren med N. S. Christoffersen som Medhjælper.

Jens Nielsen som Forstander for Nordvestjællands Gren.

Peter Mogensen som Forstander for Sydvestjællands Gren med Ole Jensen og Geo. A. Christensen som Medhjælper.

R. P. Jensen som Forstander for Vaalands og Falsters Gren med Axel Jørgensen som Medhjælper.

Christian Madsen som Forstander for Bornholms Gren med S. S. Christensen som Medhjælper.

Ældste Peter Andersen omtalte den Aand, som besjælede de Hellige, i Norge;

han forstod, at den samme Aand var tilstede i denne Forsamling. Han talte om Nødvendigheden af, at de Embedsmænd, som Kristus indsatte i Kirken, skulde vedblive til Menighedens fuldfuldkomne Beredelse, og sagde, at Tegnene paa Kristi andet Komme viste sig i vore Dage.

Ældste Peter Christensen omtalte den Banskelighed, han som indfødt Amerikaner havde ved at tale det danske Sprog; men han var altid villig til at fremlægge sit Vidnesbyrd efter bedste Evne, naar hans Foresatte anmodede ham derom.

Mødet sluttedes med en Korfang og Takfigelse af Ældste N. P. Anderson. Eftermiddag Kl. 6.

Mødet aabnedes med Afhængelse af Salmen Nr. 44: „O, skønne Digs fra Himlens Trone“, Bøn af Ældste Theo. Tobiasjon og Salmen Nr. 182: „Den Seer, den Seer, Joseph den Seer“.

Ældste N. P. Anderson udtalte sin Glæde over at have tilbragt omtrent 7½ Aar som en Sandhedens Budbærer i sit Fødeland og bevidnede, at Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjørelse.

Ældste Norman Lee sang en Solo: „O, my Father, thou that dwellest“.

Ældste A. B. Irvine tog som Læst Eph. 2,8.: „Thi af Naade ere I frelst“ og forklarede, hvorledes Mange misforstod dette Skriftsprog og tillagde det en Betydning, som det ikke havde; af Naade hengav Gud sin Søn for Verden, men for at blive frelst maa Menneskene efterkomme hans Befalinger.

Sangkoret sang til Afvæxtling en Sang: „Herlig er Zion“.

Præsident Lund udtrykte sin Glæde over, at saa Mange vare tilstede; han sagde, at Guds Bærk havde altid været forunderligt for Verden, og at det vilde vedblive at være det endnu en Tid. Han bevidnede, at denne Kirkes Ældster besad guddommelig Myndighed til at løse og binde paa Jorden, og omtalte den rosværdige Fremgang, Sangkoret havde gjort.

Præsident Christensen takkede Alle for deres Deltagelse i Konferencen, hvorefter Mødet sluttedes med Afhængelse af Salmen Nr. 269: „Hav Tak for Profeten, Du sendte“ og Takfigelse af Ældste Peter Anderson.

Mandagen den 29. Kl. 10 Formiddag blev der afholdt et Møde til Undervisning og Opmuntring for Missionærerne. Christian Larsen, Sriver.

— Og det skete, da Herren havde talt til Adam, vor Fader, at Adam paakaldte Herren, og han blev bortført af Herrens Aand og blev ført ned i Vandet, bragt under Vandet og bragt frem igjen af Vandet. Og saaledes blev han døbt, og Guds Aand nedbalede over ham, og saaledes blev han født af Aanden og blev levendegjort i sit Indre. Og han hørte en Røst fra Himmelen, sigende: „Du er døbt med Vand og den Helligaand. Dette er Faderens og Sønnens Vidnesbyrd fremdeles og evindeligt; og Du er efter hans Ordren, som er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende, fra Evighed til Evighed. Sel Du er Et med mig, en Guds Søn, og saaledes kunne Alle blive mine Sønner“. Amen.

(Pearl of great Price.)

Saksimile af Skrifteegnene paa Pladerne til Mormons Bog.

(Fra »the Prophet«.)

Medensltaaende er en nysjagtig Kopi af Skrifteegnene paa de Plader, hvorfra Mormons Bog blev overlat. Denne Kopi blev i 1827 af Martin Harris først bragt til Professor Mitchell og senere til Professor Anthon, New York, i Overensstemmelse med Profetien i Esaias 29, 11. 12.: „Saa at Synet af det Hele skal være Eder som en forseglet Bogs Ord, hvilkken man giver den, som forstaaar sig paa Skrift, og siger: Kjere, les dette; men han maa sige: jeg kan ikke, thi den er forseglet; eller Bogen gives En, som ikke forstaaar sig paa Skrift, og der siges: Kjere, les dette; men han maa sige: jeg forstaaar mig ikke paa Skrift“.

Handwritten cursive script, likely representing the first line of text from the original document.

Handwritten cursive script, likely representing the second line of text from the original document.

Handwritten cursive script, likely representing the third line of text from the original document.

Blandinger.

Kondenseret Mælk. Paa Statens Ejendom „Trollesminde“ ved Hillerød tilvirkes der kondenseret Mælk af en forbedret Kvalitet. I Udlandet, særlig Schweiz, tilføjes den kondenserede Mælk ca. 40 pCt. Sukker for at gjøre den holdbar, men derved faar Mælken en unaturlig sød Smag. Ved den danske Metode undgaas dette. Der anvendes kun den bedste og fedeste Sødmælk, som ved at koges i et lufttomt Rum ved en Temperatur af ca. 43 Grader berøves $\frac{2}{3}$ — $\frac{3}{4}$ af det tilstedeværende Vand. Før Kogningen steriliseres Mælken, hvilket atter gjentages, før Aftapningen finder Sted, med al Forsigtighed for at forhindre Luftens Udgang, og naar den er hentet til $\frac{1}{3}$ af sit oprindelige Volumen, aftappes den paa hermetiske Blikkaar, der rumme ca. $\frac{1}{3}$ Pot, og forsendes i Handelen. I denne Tilstand er den en god Erstatning for Fløde, og tilsat 2 Dele Vand faar den omtrent samme Smag som kogt Mælk.

Skumrings-Dos.

Der rinder en jagte rislende Regn
Ned over min skraanende Hude,
Dg Skumringen bygger et Taagehegn
Over Livet, som leves derude.

Dg har jeg en eneste Uven paa Jord,
Jeg siger ham fri for al Brøde;
Dg Venner, som svog det Venstaa, de hvor,
Kan nu uden Anger mig møde.

Jeg ser ingen Gløden, hvor Solen gik ned,
Dg har ingen Længsler af Lande;
Nu aander mit Bryst i lykkelig Fred,
Nu glattes hver Fure i Pande.

Min Uven var ikke saa hadst og grim,
Som mit jaarbare Sind maatte mene;
Dg tidt har jeg selv staaet feig og stum,
Naar mod Vennen man kastede Stene.

Alligevel aander jeg fredshjldt og frit,
Mens Regnen falder paa Hude,
Dg gjemmer mig trygt i det Rum, der er mit,
Dg glemmer Alverden derude.

(Ill. Tidende.)

L. Mhlus-Erichsen.

Indhold:

Frafaldet,	209	Konferencemøde i Kjøbenhavn	220
Mormons Bog bekræftet	215	Bladernes Skrifteegn	223
Red. Bem.:		Blandinger	224
Bladernes Skrifteegn	216	Boesi	224
Konferencemøde i Aarhus	217		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Worthing (V. Petersen).

1897.